

HỒI 32 (B)

OAN MÔNG BẤT BẠCH SÀU DỤC CUỒNG

Chàng thấy khuôn mặt ông ta hoàn toàn không còn chút máu, hai mắt mở trừng trừng, càng nhìn càng ghê rợn. Hàng vừa kinh hoàng vừa đau thương, chỉ còn biết đứng trân trân.

Hàng đi mấy bước đó, bọn Tống Viễn Kiều đã nghe thấy. Du Liên Châu quát lớn:

- Trong này có người.

Hàn quang lóe lên, cả bốn người trong Võ Đương tứ hiệp đều cùng rút phất kiếm ra. Trương Vô Kỵ trong bụng kêu khổ thầm: "Ta đang ôm xác của Mạc Thất Thúc trốn ở trong hang thế này, cái tội giết chú làm cách nào cũng không thể nào chạy cho thoát?". Hàng nhớ lại Mạc Thanh Cốc đối với hàng biết bao nhiêu là ân nghĩa, nay nhìn thấy ông ta chết thảm thế này, trong bụng vạn phần bi phẫn, trong đầu nảy ra biết bao nhiêu ý niệm nhưng không biết rồi khi anh em Tống Viễn Kiều tiến vào thì hàng phải làm cách nào để mình oan.

Thế nhưng đầu óc Triệu Mẫn nhanh hơn hàng nhiều, nhảy vọt tới, múa thanh trường kiếm xông thẳng ra ngoài, chát chát chát chát bốn kiếm liên, đều là chiêu số thí mạng của phái Nga Mi, chia ra đâm vào bốn người trong Võ Đương tứ hiệp. Bốn người giơ kiếm gạt ra thì Triệu Mẫn đã chạy được ra khỏi động, nhảy lên một trong những con ngựa của mấy người này, giơ kiếm đỡ ngược lại mũi kiếm Tống Viễn Kiều đâm tới, đồng thời thúc mạnh vào bụng ngựa. Con ngựa bị đau liền phóng mình lao tới.

Triệu Mẫn tưởng đã chạy thoát, ngờ đầu lưng đau nhói lên, mắt nổ đom đóm, dường như nghẹn thở, thì ra đã bị một phi chương của Du Liên Châu đánh trúng. Chỉ thấy Võ Đương tứ hiệp thi triển khinh công, rượt sát theo. Nàng trong bụng chỉ nghĩ: "Ta càng chạy cho xa thì hàng càng dễ chạy thoát. Nếu không mới oan khiên này làm sao rửa được? Cũng may cả bốn người đều đuổi theo ta, không nghĩ rằng trong động còn có người khác?". Nàng thấy lưng đau đón không sao chịu nổi, bèn giơ kiếm đâm vào sau mông con ngựa một cái, con ngựa liền hí lên một tiếng dài cắm đầu chạy thật nhanh.

Trương Vô Kỵ thấy Triệu Mẫn nhảy ra hơi ngạc nhiên, nhưng hiểu ngay cái kế Điều Hồ Ly Sơn của nàng để cốt sao cứu được mình thoát thân, liền ôm cái xác Mạc Thanh Cốc chạy ra khỏi động. Hàng nghe thấy Triệu Mẫn và Võ Đương tứ hiệp chạy về hướng đông, bèn theo hướng tây mà trốn. Chạy đến hơn hai dặm hàng bèn đem cái xác dẫu sau một tảng đá, quay trở lại bên đường tung mình nhảy lên một cây cao, một lúc lâu sau tim vẫn còn đập thành thịch, nghĩ đến cái chết thảm khốc của Mạc Thanh Cốc, không sao cầm được nước

mắt, nghĩ thầm: Phái Võ Đương nhà ta không biết sao lại lằm nạm đến thế, không biết ai là kẻ sát hại thất sư thúc? Thất sư thúc sau lưng gân cốt đứt hết, trúng phải chưởng lực nội gia?.

Phải đến gần nửa giờ sau mới nghe tiếng ba con ngựa từ phía đông đi tới, dưới ánh tuyết sáng lóa, thấy Tống Viễn Kiều và Du Liên Châu mỗi người cưỡi một con ngựa, còn Ân Lê Đình và Du Liên Châu hai người cưỡi chung một con. Bỗng nghe Du Liên Châu nói:

- Con yêu nữ đó lãnh một chưởng của đệ, cả người lẫn ngựa rơi xuống vực sâu, xem ra khó mà sống được.

Trương Tùng Khê nói:

- Hôm nay mình mới báo được mối nhục bị bắt giam ở chùa Vạn An quả cũng thỏa lòng. Có điều sao thị lại trốn ở trong cái hang đó, việc đòi lạ kỳ quá thực không sao hiểu được.

Ân Lê Đình nói:

- Tứ ca thử đoán xem cô ta lấp la lấp ló ở trong cái hang đó là để làm gì?

Trương Tùng Khê đáp:

- Cái đó cũng thật là khó biết. Giết được con yêu nữ đó cũng chưa lấy gì làm thích thú, tìm thấy thất đệ mới thật là vui.

Bốn người càng lúc càng xa, những chuyện họ nói về sau không còn nghe thấy nữa. Trương Vô Kỵ đợi bọn Tống Viễn Kiều đi rồi, vội vàng nhảy từ trên cây xuống, theo dấu chân ngựa lưu lại trên mặt tuyết chạy về hướng đông, trong lòng hết sức bồn chồn, nghĩ thầm: Nàng tuy giao trá nhưng lần này đúng là xả mệnh cứu ta. Nếu vì chuyện này mà nàng bỏ mạng, ta? ta??. Chàng càng chạy càng nhanh, trong chốc lát đã đi đến bốn năm dặm đến bên một cái mỏm núi. Trên mặt tuyết trắng còn vũng máu, dấu chân loạn xạ, bên cạnh vách núi bị lở sạt cả một khối đá lớn, hiển nhiên con ngựa Triệu Mẫn cưỡi chạy tới nơi đây, không còn đường chạy nên cả người lẫn vật đều rơi xuống vực.

Trương Vô Kỵ gọi lớn:

- Triệu cô nương, Triệu cô nương!

Chàng kêu lên bốn năm lần nhưng không hề nghe tiếng đáp lại, càng thêm lo lắng theo mỏm đá nhìn xuống, chỉ thấy một cái vực thật sâu, trong đêm tối không sao nhìn thấy dưới đáy như thế nào. Vách đá đó thẳng đứng, không có chỗ nào bám chân, Trương Vô Kỵ liền hít một hơi dài, thò hai chân xuống, mặt hướng về phía vách núi, tuột xuống. Chàng tụt được vài ba trượng, thế rơi càng lúc càng nhanh, liền vận kinh vào mười ngón tay, chọc vào trong đám băng kết đông cứng trên sườn núi, đợi thân hình đứng hẳn lại cho tụt xuống nữa. Cứ như thế năm sáu lần thì đã đến đáy, thấy dưới chân mềm nhũn, vội nhảy ra ngoài, thì

ra chàng đã đập trúng phải bụng con ngựa. Còn Triệu Mẫn người vẫn chưa rời yên, hai tay vẫn còn ôm chặt cổ con vật.

Trương Vô Kỵ đưa tay thăm mũi nàng, thấy vẫn còn thở nhẹ nhàng nhưng người thì đã ngất đi rồi. Chàng cũng hơi yên lòng, dưới đáy vực tối om, tuyết mùa đông đóng thật dày chưa tan, ngập đến tận lưng, xem ra vì Triệu Mẫn chưa rời yên ngựa nên bao nhiêu sức rơi con ngựa chịu hết, con vật bị chấn động chết ngay nhưng nàng chỉ bị hôn mê bất tỉnh. Trương Vô Kỵ vội vàng bắt mạch thấy nàng tuy bị thương không phải là nhẹ nhưng tính mệnh không đến nỗi nào, liền ôm nàng vào lòng, bốn bàn tay áp vào nhau, vận công chữa thương.

Chưởng Triệu Mẫn bị trúng phải vốn là bản môn công phu của phái Võ Đang nên việc chữa trị không mấy khó, chưa tới nửa giờ, nàng đã từ từ tỉnh lại. Trương Vô Kỵ đem Cửu Dương chân khí cuộn cuộn trút vào người nàng, lại thêm hơn nửa giờ nữa, trời đã mờ mờ sáng, Triệu Mẫn òa lên một tiếng, thở ra một ngụm máu bầm, hỏi nhỏ:

- Họ đã đi chưa? Mấy người đó có thấy chàng không?

Trương Vô Kỵ thấy nàng quan tâm hơn cả là làm sao mình che đậy được không bị tiếng oan, trong lòng hết sức cảm kích nói:

- Họ không thấy tôi, em? thật tội nghiệp cho em quá!

Chàng tuy nói nhưng Cửu Dương chân khí vẫn tiếp tục truyền vào. Triệu Mẫn khép mắt lại, tuy chân tay không có chút khí lực nào nhưng bụng ngực thấy ấm áp thật dễ chịu. Cửu Dương chân khí chạy luôn mấy vòng trong người nàng rồi, Triệu Mẫn quay lại cười nói:

- Anh nghỉ chút đi, em đỡ nhiều lắm rồi.

Trương Vô Kỵ vòng hai tay ôm lấy eo nàng, lấy má mình áp lên má Triệu Mẫn nói:

- Em cứu được thanh danh cho anh, so với cứu mười lần tính mạng còn nặng hơn nhiều.

Triệu Mẫn cười khúc khích nói:

- Em là con tiểu yêu nữ gian trá ác độc, thanh danh thì lại chẳng coi vào đâu, chỉ có tính mạng mới quan trọng thôi.

Vừa ngay lúc đó, bỗng nghe từ trên đỉnh mỏm núi có tiếng người vọng xuống:

- Con yêu nữ khôn kiếp kia quả nhiên chưa chết, người giết Mạc thất hiệp thế nào, mau nói cho ta nghe.

Giọng nói đó chính là tiếng của Du Liên Châu. Trương Vô Kỵ hết sức kinh hoàng, đầu gối bốn vị sư bá sư thúc lại quay trở lại. Triệu Mẫn nói:

- Anh quay đầu đi đừng để họ trông thấy mặt.

Trương Tùng Khê quát lên:

- Tặc yêu nữ, nếu ngươi không trả lời, ta sẽ ném đá xuống bây giờ.

Triệu Mẫn ngừng đầu nhìn lên, quả thấy bọn Tống Viễn Kiêu đang vãn một khối đá lớn, chỉ cần cùng nhau đẩy một cái, hai người khó mà thoát chết. Nàng bèn ghé vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Chàng xé áo cừu trùm lên mặt trước đã rồi hãy ôm em chạy đi.

Trương Vô Kỵ làm đúng như thế, xé áo ra che mặt buộc ra đằng sau, kéo sụp cái mũ da xuống khỏi trán chỉ hở đôi mắt. Võ Dương tứ hiệp đuổi theo Triệu Mẫn đẩy được cô ta rớt xuống vực rồi, nhưng cả bốn người vốn là tay giang hồ lão luyện, liệu tưởng Triệu Mẫn là thân phận quận chúa tôn quý, lẽ nào chỉ đi một mình không ai hộ vệ. Họ bèn giả vờ cưỡi ngựa bỏ đi nhưng được vài dặm liền buộc ngựa tại cây bên đường, len lén quay lại xem xét. Bốn người quay lại sơn động trước, đốt đuốc lên đi vào bên trong, thấy hai con hoẵng chết đã bị dã thú cắn xé máu me lầy nhầy nhưng vẫn còn hình dạng. Bốn người lại xem xét bên ngoài hang kiếm ra dấu chân Trương Vô Kỵ để lại, theo đó lần theo phát giác xác của Mạc Thanh Cốc, thấy chân tay đã bị thú cắn nát rồi. Bốn người vừa đau lòng, vừa phẫn nộ không sao kể xiết, Ân Lê Đình nằm phục xuống đất khóc òa lên.

Du Liên Châu gạt lệ nói:

- Con yêu nữ Triệu Mẫn tuy võ công không phải kém nhưng nếu chỉ một mình nó, nhất định không thể nào hại thất đệ được. Lục đệ cố nén bi thương, mình phải đi tìm cho ra hung thủ, giết sạch để báo thù cho thất đệ.

Trương Tùng Khê đáp:

- Mình mai phục ở bên cạnh sơn động, đến lúc trời sáng thể nào thủ hạ của yêu nữ cũng sẽ tìm đến.

Ông tức trí đa mưu, trước nay nói gì Tống Viễn Kiêu vẫn nghe nấy, nên cả bọn cố dằn cơn đau lòng, ẩn mình sau những tảng đá hai bên cửa động để chờ. Mãi đến khi trời sáng vẫn không thấy thủ hạ Triệu Mẫn đâu, bốn người lại tới chỗ Triệu Mẫn bị rơi để xem, bên dưới loáng thoáng có tiếng người nói chuyện, nhìn xuống thấy một người đàn ông mặc áo gấm đang ôm Triệu Mẫn, thì ra con yêu nữ đó vẫn chưa chết.

Tứ hiệp muốn tra hỏi xem vì sao lại giết Mạc Thanh Cốc nên chưa muốn đẩy đá xuống giết hai người vội. Cái vực tuyệt đó hình như một cái giếng lớn, bốn bề chung quanh là vách dựng đứng, chỉ phía bên góc tây bắc có một lối đi thật hẹp. Trương Tùng Khê quát lớn:

- Hai con chó Nguyên kia, mau mau theo đường bên kia đi lên, nếu còn lần khần ta liền đẩy đá tảng xuống bây giờ.

Trương Vô Kỵ thấy tứ sư bá tưởng làm mình là người Mông Cổ, nghĩ chắc vì mình ăn mặc sang trọng, lại đi theo Triệu Mẫn nhìn quanh không thấy chỗ

nào có thể ẩn náu được, nếu như tứ hiệp đẩy đá xuống, mình tuy có thể nhảy nhót né tránh nhưng Triệu Mẫn ắt khó lòng thoát chết, chỉ đành tới đâu tính đó, ôm Triệu Mẫn theo con đường hẹp chầm chầm trèo lên.

Chàng cố tình làm như võ công kém cỏi, đi vài bước lại trượt chân một cái. Con đường hẹp đó vốn dĩ bám víu cực kỳ khó khăn, chàng lại cố ý giả vờ cực kỳ vụng về, vừa đi vừa thở hổn hển nên mất đến hơn nửa giờ, ngã bảy tám cái mới lên đến chỗ mặt bằng.

Chàng định bụng khi vừa lên đến nơi là sẽ ôm Triệu Mẫn tìm đường chạy ngay, cứ với khinh công của chàng, tuy có ôm thêm một người tứ hiệp chưa chắc đã đuổi kịp. Thế nhưng Trương Tùng Khê cực kỳ tinh minh, thấy chàng trèo lên cố ý giả vờ vụng về nên đã ngầm báo cho ba người kia, bốn người chia ra bốn góc, Trương Vô Kỵ vừa bước lên, bốn thanh trường kiếm đã chĩa ngay vào, cách thân chàng chưa đầy nửa thước.

Tổng Viễn Kiêu hậm hực nói:

- Thăng giặc Thát Đát kia, ngươi lấy tám da che khuôn mặt quỷ lại, tưởng là chạy thoát hay sao? Mạc thát hiệp phái Võ Đương do ai hạ thủ giết chết, mau mau khai ra. Mà chỉ nói láo nửa câu, ta sẽ đem con chó Thát tử ngươi ra lăng trì từng xẻo, mổ bụng lóc xương.

Ông bản tính vốn hòa nhã nhỏ nhẹ, nhưng vì thấy đứa em út chết thảm khốc như thế, nhịn không nổi phải buông lời tàn nhẫn, thực là việc chưa hề có trong mấy chục năm qua. Triệu Mẫn thở dài một tiếng, nói:

- Áp Lỗ Bất Hoa tướng quân, chuyện đã đến nước này, ngươi nói cho họ biết đi cũng không sao.

Nói rồi ghé miệng vào tai Trương Vô Kỵ nói nhỏ:

- Dùng võ công thánh hỏa lệnh.

Trương Vô Kỵ vốn không muốn động thủ với các vị sư bá sư thúc nhưng ở vào hoàn cảnh này đành muối mặt ra tay, bèn nghiêng răng, giơ Triệu Mẫn lên ném luôn vào Ân Lê Đình, miệng xì xỏ một hồi, tung người lộn trên không, vươn tay chộp vào người Trương Tùng Khê. Ân Lê Đình thuận tay bắt lấy Triệu Mẫn, tuy ngạc nhiên nhưng lập tức điềm ngay huyết đạo của nàng, vứt ra ngoài.

Chỉ trong một chớp mắt đó, Trương Vô Kỵ đã sử dụng ngay võ công quái dị ghi trên thánh hỏa lệnh, quyền đánh vào Tổng Viễn Kiêu, chân đá Du Liên Châu, lấy đầu húc vào Trương Tùng Khê, đồng thời vung ngược tay đoạt luôn thanh kiếm của Ân Lê Đình. Mấy chiêu đó nhanh như cắt, vừa thần tốc vừa kỳ lạ. Võ Đương tứ hiệp võ công cao cường, vốn là cao thủ hạng nhất trong võ lâm nhưng bị chàng dùng bảy tám quái chiêu đánh loạn xạ, thành thử chân tay luống cuống, không người nào có thể đỡ được.

Hôm đó trên đảo Linh Xà võ công Trương Vô Kỵ cao cường như thế, vậy mà gặp phải chiêu số quái dị trong thánh hỏa lệnh của Lưu Vân tam sư cũng

không chống nổi, huống chi lúc này chàng đã học hoàn toàn tất cả võ công trên cả sáu thanh lệnh bài, so với ba sứ giả Ba Tư đâu phải chỉ hơn vài lần? Những võ công trên các thanh thánh hỏa lệnh vốn dĩ không phải là võ công thượng thừa, nhưng vì kỳ lạ cổ quái, khiến người ta không biết đâu mà lường, nếu như một người thường sử dụng thì làm sao có thể đối địch với võ công chính tông của nội gia phái Võ Đương. Thế nhưng Trương Vô Kỵ lấy Cửu Dương thần công làm căn bản, dùng đường lối biến hóa của Càn Khôn Đại Na Di, lại thêm thuần thuộc nhuần nhuyễn võ công phái Võ Đương, nên chiêu thức nào cũng tấn công thẳng vào những điểm sơ hở của tứ hiệp. Đấu đến hơn hai chục chiêu, võ công thánh hỏa lệnh càng lúc càng kỳ lạ không sao lường được. Triệu Mẫn nằm trên bãi tuyết, lớn tiếng nói:

- Áp Lỗ Bất Hoa tướng quân, bọn man tử người Hán vốn tự phụ lắm, hôm nay cho họ nếm mùi môn thần kỹ đánh vật cổ truyền của người Mông Cổ chúng ta.

Trương Tùng Khê kêu lên:

- Dùng thái cực quyền để tự vệ, quyền chiêu của tên thát tử này quái dị lắm.

?Bốn người lập tức biến đổi quyền pháp, sử dụng thái cực quyền thủ vệ môn hộ thật là nghiêm mật. Trương Vô Kỵ bỗng nhiên ngồi phịch xuống đất, hai tay đâm loạn xạ vào ngực mình. Võ Đương tứ hiệp trong đời đã từng gặp không biết bao nhiêu cường địch, hiểu biết các loại chiêu thức quái dị cũng nhiều, môn Càn Khôn Đại Na Di tâm pháp của Trương Vô Kỵ có thể xem là một công phu đặc biệt nổi trội hẳn lên trong các võ học công phu, nhưng môn ngồi đâm ngực của tên Mông Cổ thì chưa hề thấy, cũng chẳng từng nghe qua bao giờ.

Tứ hiệp vốn dĩ đã thu trường kiếm về, dùng tay không sử dụng thái cực quyền bảo vệ môn hộ, lúc này ngạc nhiên, Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê ba người liền rút kiếm ra chỉ vào Trương Vô Kỵ. Trường kiếm của Ân Lê Đình vốn dĩ đã bị Trương Vô Kỵ giằng lấy vứt đi, nhưng trên người còn đeo thêm thanh kiếm của Mạc Thanh Cốc, lúc này liền rút ra đâm tới.

Trương Vô Kỵ đột nhiên vung chân tạt ngang, cuốn một khối lớn tuyết đóng trên mặt đất, đá tung lên người tứ hiệp phái Võ Đương. Đây cũng là một chiêu quái dị của thánh hỏa lệnh, vốn dĩ là một chiêu của Sơn Trung lão nhân Thôi Sơn dùng để giết người cướp của. Y khi chưa sáng giáo lập phái, thường ở trên sa mạc Ba Tư ăn cướp những lữ hành, mỗi khi thấy những thương đội đi đến, liền ngồi xuống đâm ngực kêu khóc than trời trách đất, những con buôn thể nào cũng đến hỏi thăm.

Y đột nhiên đá cát bay tung lên, làm bọn lái buôn mù mắt, rồi rút đao ra đâm chém, chỉ trong giây lát là đã khiến hàng chục thương nhân máu vãi trên sa mạc, chết nằm lãn quay, là một chiêu số hết sức âm độc. Trương Vô Kỵ lúc này đã tung tuyết trên mặt đất, cũng không khác gì đá cát.

Võ Đương tứ hiệp trong nhất thời chỉ thấy tuyết bay đầy mặt, hai mắt không thấy gì nhưng bốn người ứng biến thật nhanh, lập tức nhảy vọt về sau. Thế nhưng Trương Vô Kỵ ra tay lại còn nhanh hơn, ôm luôn lấy hai chân Du Liên Châu lẫn một cái, thuận tay liền điểm luôn ba chỗ huyệt đạo, tiếp theo phóng mình lên lộn một vòng, lúc rơi xuống đầu gối quì luôn vào đỉnh đầu Ân Lê Đình, đụng luôn vào hai huyệt Ngũ Xứ và Thừa Quang trên đỉnh đầu. Ân Lê Đình liền ngất đi, nằm lãn ra mặt tuyết. Tống Viễn Kiêu phi thân lại cứu, Trương Vô Kỵ ngồi thụp về sau đứng ngay vào lòng ông ta. Tống Viễn Kiêu thu kiếm về không kịp, tay trái bắt kiếm quyết, múa chưởng đánh ra, chưởng lực chưa kịp nhả, ngực đã thấy tê đi, bị chàng dùng hai cùi chỏ thúc luôn vào huyệt đạo.

Trương Tùng Khê hết sức kinh hãi, trong bốn người nay chỉ còn một mình, không thể nào địch lại người này nhưng nghĩa đồng môn thâm trọng, không thể nào bỏ chạy để mong thoát chết, liền vung trường kiếm lên, chát chát chát đâm luôn ba kiếm vào Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ thấy sư bá tuy ở cảnh nguy nan nhưng kiếm pháp vẫn cực kỳ trầm ổn, kiếm chiêu không loạn một chút nào, ba đường kiếm đó thật là ghê gớm nhưng chiêu nào cũng nghiêm thủ gia pháp Võ Đương, trong bụng phải khen thầm: "Nếu ta không học được môn võ công cổ quái này, để có thể chống trả được bốn vị sư bá sư thúc liên thủ tấn công, thực không phải là chuyện dễ?". Chàng liền lắc lư cái đầu liên tiếp chạy thành một vòng tròn, Trương Tùng Khê vẫn không chuyển động, không thèm để ý đến việc chàng lắc đầu nhún nhảy, nghe vù một tiếng, thanh trường kiếm đã xé gió đâm thẳng vào ngực chàng. Trương Vô Kỵ hụp đầu xuống, lao luôn vào mũi kiếm, đột nhiên nằm xoài ra vọt về trước, lập tức bụng dưới và bốn nơi trên hai đùi của tứ hiệp đã bị điểm trúng, ngã lãn ra tuyết.

Bốn nơi Trương Vô Kỵ điểm đó chỉ cốt làm tê dại nửa thân dưới, đang định tới điểm thêm một chỉ vào huyệt Trung Khu nơi sau lưng, bỗng thấy Trương Tùng Khê kêu lên một tiếng thảm thiết, hai mắt trợn ngược, thân trên quần quai, dây mấy cái rồi thở hắt ra chết tươi. Trương Vô Kỵ thấy thế sợ hãi không để đâu cho hết, nghĩ thầm mình điểm huyệt đâu có dùng trọng thủ, đến bị thương nhẹ cũng không thể có làm sao có thể chí mệnh được, hay là tứ sư bá có bệnh ngầm, nay vì trúng chỗ nhược nên bệnh chứng phát tác? Chàng toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay sờ thử mũi Trương Tùng Khê.

Ngay lúc đó, Trương Tùng Khê tay trái tung ra, giựt ngay mảnh áo che mặt của chàng. Hai người sững sờ nhìn nhau, đều ngần người không nói được câu nào. Một lát sau, Trương Tùng Khê mới thở dài:

- Vô Kỵ giỏi nhỉ, hóa ra? hóa ra? là người, thật không uổng công chúng ta đối với người như thế.

Giọng ông nói nghe ghen ngào, mặt đầy vẻ tức tối, nước mắt rùng rùng chảy xuống, chẳng biết vì đau lòng hay vì giận dữ. Thì ra ông biết là không sao

địch lại nhưng nghĩ đến khi chết chẳng biết mặt mũi kẻ địch ra sao, Võ Đương tứ hiệp chết vì tay ai, quả thật không nhắm mắt, nên giả vờ chết để giật miếng da che mặt kẻ địch ra.

Trương Vô Kỵ bản tính vốn thực thà, hai nữa quá lo lắng cho tứ sư bá nên không kịp đề phòng. Chàng lúc này so với bị lãng nhục còn khổ hơn nhiều, mất cả hồn vía, quýnh quáng không biết làm sao, chỉ ấp úng:

- Tứ sư bá, không phải cháu, không phải cháu? thất sư thúc không phải cháu? không phải do cháu giết đâu?

Trương Tùng Khê cười ha ha một cách đau đớn nói:

- Giỏi lắm, giỏi lắm, mày mau mau hết anh em tao đi. Đại ca, nhị ca, lục đệ, các người nhìn rõ chưa, tên Thất tử chó má này có phải ai đâu, chính là thằng bé Vô Kỵ mà mình hết bụng thương yêu đó.

Tổng Viễn Kiều, Du Liên Châu, Ân Lê Đình ba người không cử động được, chỉ ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ thần trí mê loạn, đang định nhặt thanh kiếm dưới đất lên cửa ngang cổ mình, Triệu Mẫn đột nhiên kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, đại trượng phu phải biết gắng chịu oan khuất nhất thời, có gì phải gấp gáp, trên đời này chuyện gì rồi cũng có lúc rõ trắng đen. Chàng phải làm sao kiếm cho ra chân hung thủ giết hại Mạc thất hiệp, báo thù cho ông ta để khỏi phụ lòng chư hiệp phái Võ Đương thương yêu anh như thế.

Trương Vô Kỵ rùng mình, quả thực những lời đó rất hữu lý bèn nói:

- Thế bây giờ mình phải làm sao?

Nói xong chàng đi đến bên cạnh nàng, đưa tay xoa bóp mấy cái nơi lưng và hông giải huyết cho Triệu Mẫn. Triệu Mẫn nhỏ nhẹ an ủi chàng:

- Chàng đừng quá ưu đau lòng. Trong Minh Giáo có biết bao nhiêu cao thủ, dưới tay em cũng không thiếu người tài trí, thế nào mình cũng bắt được kẻ gây ra tội ác.

Trương Tùng Khê kêu lên:

- Trương Vô Kỵ, nếu ngươi còn một chút lương tâm thì mau mau giết bốn anh em ta đi. Ta không còn chịu nổi hai đứa chúng bay chàng chàng thiếp thiếp, giờ xấu ra nữa.

Trương Vô Kỵ mặt mày tím ngắt, không biết phải làm sao. Triệu Mẫn nói:

- Mình việc trước hết là phải cứu Hàn Lâm Nhi rồi đi cứu nghĩa phụ anh, trên đường sẽ thăm dò xem ai là người gia hại Mạc thất hiệp, cùng kẻ làm hại biểu muội anh.

Trương Vô Kỵ sững sờ, lắp bắp:

- Cái? cái gì?

Triệu Mẫn lạnh lùng nói:

- Mạc thất hiệp có phải do anh giết không? Tại sao bốn vị sư bá sư thúc của anh lại nghĩ như thế? Ân Ly có thực do tôi giết không? Sao anh lại đổ cho tôi? Chẳng lẽ chỉ có anh mới có quyền đổ oan cho người khác, chứ không chịu để cho người khác vu oan cho mình hay sao?

Mấy câu đó thực chẳng khác gì sấm ran chớp giạt, xoáy thẳng vào tai Trương Vô Kỵ, cho đến bây giờ chàng mới hay rằng cuộc đời này thật khó mà lường, thậm chí cái nỗi oan tình không sao biện bạch, nghĩ thầm: Không lẽ Triệu cô nương nàng cũng? nàng cũng? giống như ta, bị người khác đổ tiếng oan cho hay sao??.

Triệu Mẫn hỏi:

- Anh điểm huyết các vị sư bá sư thúc, liệu họ có thể tự mình giải khai được không?

Trương Vô Kỵ lắc đầu:

- Đây là kỳ môn công phu trên thánh hỏa lệnh, các sư bá sư thúc không tự giải được, nhưng sau mười hai giờ sẽ tự giải huyết.

Triệu Mẫn nói:

- Ô, vậy thì mình đem họ bỏ vào trong sơn động rồi ra đi. Trước khi tìm ra chân hung thủ, anh không nên gặp lại họ làm gì.

Trương Vô Kỵ nói:

- Thế nhưng trong hang có dã thú, nai hoẵng ra vào, thì thể của Mạc thất thúc cũng bị dã thú cắn nát đó.

Triệu Mẫn thở dài:

- Xem chừng trong lòng anh đang rối loạn, chẳng còn nghĩ ra được chuyện gì nữa rồi. Chỉ cần một vị nửa thân người cử động được, trong tay cầm kiếm thì nào có dã thú nào dám đụng chạm đến họ?

Trương Vô Kỵ lật đật nói:

- Đúng rồi, đúng rồi.

Chàng liền vác Võ Đương tứ hiệp lên để vào sau một tảng đá lớn để tránh gió tuyết, nhưng cả bốn người vẫn tiếp tục chửi mắng luôn miệng. Trương Vô Kỵ mắt rung rung, không dám trả lời. Triệu Mẫn nói:

- Các vị là cao nhân trong võ lâm, nhưng sao không biết gì cả. Nếu Mạc thất hiệp do Trương Vô Kỵ giết, thì lúc này chỉ mỗi người một kiếm diệt khẩu, có gì khó khăn đâu? Y đã nhẫn tâm giết Mạc thất hiệp được, không lẽ không đủ nhẫn tâm giết bốn vị hay sao? Các vị mà còn mở miệng chửi rửa nữa, Triệu Mẫn này sẽ tặng cho mỗi vị một cái bạt tai. Tôi là yêu nữ gian trá ác độc, đã nói là sẽ làm. Hôm trước ở chùa Vạn An, tôi nể mặt Trương công tử, nên đối với các vị

lễ kính hơn những người khác. Cao thủ các phái Thiếu Lâm, Côn Lôn, Nga Mi, Hoa Sơn, Không Động ai ai cũng bị tôi chặt ngón tay. Vậy mà tôi đối với chư hiệp phái Võ Đương có chút nào không nên không phải chăng?

Bọn Tống Viễn Kiều ai nấy bàng hoàng, tuy vẫn cho rằng Trương Vô Kỵ giết chết Mạc Thanh Cốc nhưng cũng sợ Triệu Mẫn ra tay đánh thật, đại trượng phu có thể bị giết mà không có thể chịu nhục, nếu như bị con yêu nữ này cho mấy cái tát tai thì quả là đại sỉ nhục, thành thử đành ngậm miệng không dám chửi nữa. Triệu Mẫn mỉm cười, quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Anh đi dắt những con ngựa của họ lại đây mình chở họ đến cái hang.

Trương Vô Kỵ hơi chân chừ đáp:

- -??? Thôi để tôi ôm chư vị này đến đó cũng được.

Triệu Mẫn hiểu ngay tâm ý của chàng, cười khẩy nói:

- Anh võ công cao cường thật, nhưng liệu có ôm cả bốn người một lượt được không? Anh ngại một khi anh đi khỏi rồi, tôi sẽ ra tay giết hại bốn vị sư bá sư thúc, trước sau anh vẫn chưa hoàn toàn tin tôi. Được rồi, để tôi đi dắt ngựa lại, anh ở đây canh chừng.

Trương Vô Kỵ bị nàng nói trúng tim đen, mặt đỏ lên nhưng quả đúng là chàng không dám đem tính mạng bốn vị sư bá sư thúc giao cho cô gái tinh tình không dễ đo lường này, liền nói:

- Thôi đành phải phiền cô đi dắt mấy con ngựa lại đây, tôi đứng đây canh chừng cho bốn vị sư bá sư thúc. Thương thế của cô ra sao, đi đường có trở ngại gì không?

Triệu Mẫn cười nhạt:

- Dù anh có ân cần tha thiết tới đâu, người ta cũng chẳng tin anh đâu. Mình có son sắt nhiệt tình người ta cũng chỉ cho rằng lòng lang dạ thú thôi.

Nói xong nàng quay đi dắt ngựa. Trương Vô Kỵ ngẫm nghĩ mấy lời nàng vừa nói, không biết nàng nói đây là nói chàng bị các sư bá sư thúc nghi ngờ, hay nói về nàng bị chính mình nghi oan, đưa mắt nhìn theo lưng nàng đang chậm rãi bước đi, thân hình lão đảo, quả thực bị thương rồi đi đứng khó khăn, trong bụng vừa thương xót, vừa thấp thỏm.

Triệu Mẫn đi chưa được bao xa, bỗng nghe có tiếng chân ngựa từ trên đường mạn bắc đổ xuống, một con đi trước, hai con đi sau, cả thảy ba người. Triệu Mẫn nghe thấy tiếng chân ngựa, vội vàng chạy trở về nói:

- Có người đến kìa.

Trương Vô Kỵ giơ tay vẫy, Triệu Mẫn vội chạy đến sau tảng đá, nằm nép vào bên cạnh chàng, thấy Du Liên Châu một nửa người còn ở bên ngoài liền kéo ông ta vào.

Du Liên Châu hầm hầm nhìn nàng, quát lên:

- Đừng động vào ta.

Triệu Mẫn cười đáp:

- Tôi cứ kéo ông xem ông làm gì tôi nào?

Trương Vô Kỵ quát lên:

- Triệu cô nương, không được vô lễ với sư bá tôi.

Triệu Mẫn le lưỡi, nhắm mắt trêu Du Liên Châu. Ngay lúc đó, một con ngựa đã chạy tới không còn cách bao xa, còn hai con ngựa ở đằng sau cũng đang đuổi tới, chỉ còn cách nhau chừng hai ba chục trượng. Con ngựa chạy trước tới gần hơn, Trương Vô Kỵ hạ giọng nói:

- Đó là Tống Thanh Thu Tổng đại ca.

Triệu Mẫn nói:

- Mau ngăn y lại.

Trương Vô Kỵ lạ lùng hỏi:

- Sao thế?

Triệu Mẫn đáp:

- Đừng hỏi nhiều, anh quên những gì đã nghe thấy trong miếu Di Lặc rồi sao?

Trương Vô Kỵ chợt động tâm, nhặt dưới đất một mảnh băng, bắn vọt ra, nghe vèo một tiếng, mảnh băng bay ra trúng ngay đùi trước con ngựa Tống Thanh Thu đang cưỡi. Con ngựa đó đau quá, nằm khuyu xuống ngay.

Tống Thanh Thu nhóm dậy, đang toan đỡ con ngựa lên nhưng con ngựa đó bị ngã đã gãy chân trái. Y thấy những kẻ đuổi theo càng lúc càng gần, vội vàng chạy về đằng trước. Trương Vô Kỵ lại cầm một mảnh băng khác bắn ra, trúng ngay huyệt đạo trên đùi y. Còn Triệu Mẫn vung tay ra liên tiếp bốn lần, đã điểm trúng á huyệt của Võ Đương tứ hiệp, kịp thời ngăn chặn Tống Viễn Kiềm lên tiếng gọi con. Chỉ thấy Tống Thanh Thu?A? lên một tiếng, nằm lăn ra đất.

Sau hai lần ngăn trở ấy, hai người cưỡi ngựa phía sau đã đuổi đến nơi, chính là Trần Hữu Lượng và Chương Bát long đầu của Cái Bang. Trương Vô Kỵ trong bụng hơi lạ: Ba người này đi đến núi Trường Bạch tìm độc vật để chế thuốc, sao lại một người chạy, hai người đuổi đến nơi này là sao??. Chàng lại nghĩ ngay: Đúng rồi, chắc là thiên lương của Tống đại ca nổi lên, không chịu làm hành vi bất hiếu bất nghĩa kia, cũng may là gặp phải tay mình nên có dịp cứu cho?.

Trần Hữu Lượng và Chương Bát long đầu nhảy xuống, hai người vẫn tưởng con ngựa Tống Thanh Thu đang cưỡi chạy lâu nên hụt hơi bị trượt chân, hất y

ngã xuống. Thế nhưng Tống Thanh Thư võ công cao cường, có ngã cũng chỉ bị thương nhẹ nên họ đến gần lập tức rút binh khí ra chỉ thẳng vào người y.

Trương Vô Kỵ nhậ một miếng băng lên, đang định bắn vào Trần Hữu Lượng, Triệu Mẫn liền nắm tay chàng xua xua tay. Trương Vô Kỵ quay lại nhìn nàng. Triệu Mẫn liền giơ tay khum khum để bên tai, rồi chỉ vào Tống Thanh Thư, ý nói chàng nên lắng tai nghe bọn họ nói gì. Chỉ nghe Chương Bát long đầu hung hăng nói:

- Họ Tống kia, người đêm hôm len lén bỏ chạy là có làm sao? Có phải định đi thông báo tin tức cho cha người biết phải không?

Tay y múa một thanh tử kim bát quái đao, như như trên đầu Tống Thanh Thư, làm như định chém xuống. Tống Viễn Kiều nghe thấy tiếng thanh bát quái đao vùn vụt, lo lắng cho an nguy của đứa con yêu, càng thêm bồn chồn. Trương Vô Kỵ ngẫu nhiên quay lại, thấy ánh mắt ông từ vẻ lo lắng biến thành khẩn cầu, liền gậ đầu, ý muốn nói: ?Sự bá yên tâm, cháu không để cho Tống đại ca bị tổn thương đâu?. Chàng nghĩ thầm: ?Lòng cha mẹ thương con quả thật như trời như bể, đại sư bá đang oán ghét, tức giận không bảm vằm được mình ra hàng trăm nghìn mảnh, vậy mà khi thấy Tống sư ca gặp nguy nan, liền quay qua mình nhờ vả ngay. Nếu phải như chính đại sư bá bị nguy khốn, ông là người anh hùng can đảm, nhất định không bao giờ tỏ ra yếu đuối phải cầu đến ai đâu?. Trong một giây ngắn ngủi, chàng mũi lòng nghĩ đến Tống Thanh Thư có người lo lắng, yêu thương, còn mình chỉ là một đứa con côi không cha không mẹ.

Lại nghe Tống Thanh Thư nói:

- Tôi không chạy đi báo cho cha tôi đâu.

Chương Bát long đầu nói:

- Bang chủ sai người đi với ta đến núi Trường Bạch hái thuốc, người lại bỗng dưng bỏ đi không cáo biệt là sao?

Tống Thanh Thư nói:

- Ai ai cũng có cha có mẹ, các người lại tàn nhẫn ép tôi phải làm hại cha tôi là sao? Tôi quyết không thể nào làm chuyện tội tộ của loài cầm thú như vậy được.

Chương Bát long đầu gay gắt nói:

- Người quyết tâm chống lại hiệu lệnh của bang chủ chẳng? Tội phản bang bị trừng trị thế nào, người có biết không?

Tống Thanh Thư đáp:

- Tôi là kẻ có tội vốn đã không còn muốn sống làm gì. Mấy hôm nay mỗi khi tôi vừa chợp mắt là thấy Mạc thất thúc hiện ra đòi mạng, hồn ma ông ta vất vương, lúc nào cũng lẩn quẩn bên tôi. Chương Bát long đầu, ông một đao chém tôi chết đi cho xong, tôi xin đa tạ ông đã thành toàn cho.

Chưởng Bát long đầu giơ cao thanh bát quái đao quát lớn:

- Được, để ta thành toàn cho ngươi.

Trần Hữu Lượng liền xen vào:

- Long đầu đại ca, Tổng huynh đệ nếu như không bằng lòng, có giết y cũng vô ích, thôi mình để cho y đi.

Chưởng Bát long đầu ngạc nhiên:

- Ngươi bảo tha cho y đi ư?

Trần Hữu Lượng đáp:

- Đúng vậy. Y chính tay giết chết sư thúc y là Mạc Thanh Cốc, ắt sẽ có người trong môn phái của y thanh toán, việc gì phải để máu của những tên bất nghĩa làm bẩn binh khí của người trong hiệp đạo chúng ta.

Hôm trước nơi miếu Di Lạc Trương Vô Kỵ từng nghe Trần Hữu Lượng và Tổng Thanh Thư nói đến Mạc Thanh Cốc, cái gì mà? kẻ dưới phạm người trên?, đã nghi Tổng Thanh Thư dấn tội với Mạc sư thúc, nhưng không thể nào ngờ rằng ông ta lại bị y giết chết. Bọn Tổng Viễn Kiều bốn người tuy mục quang bị tảng đá che khuất, nhưng những gì Tổng Thanh Thư nói đều lọt vào tai khiến cho ai nấy đều chấn động. Chỉ có Triệu Mẫn dường như đã đoán được vài ba phần nên khoe miệng nhếch một nụ cười khinh miệt.

Lại nghe Tổng Thanh Thư run run nói:

- Trần đại ca, đại ca từng lập lời thề, quyết không tiết lộ chuyện cơ mật đó ra, nếu như đại ca không nói thì cha tôi làm sao biết được?

Trần Hữu Lượng lạnh lùng cười khẩy, đáp:

- Ngươi chỉ nhớ lời thề của ta, mà lại không nhớ lời thề độc của chính ngươi. Ngươi nói từ nay về sau đều nghe lời ta sai bảo. Cái đó là ngươi hủy lời ước trước, hay là ta không chịu giữ lời?

Tổng Thanh Thư trầm ngâm một lát, nói:

- ??? Đại ca bắt tôi phải bỏ thuốc độc vào đồ ăn thức uống của thái sư phụ và cha tôi, tôi thà chết cũng không làm, đại ca mau mau đâm tôi một kiếm đi cho xong.

Trần Hữu Lượng nói:

- - Đây Tổng huynh đệ, người đời thường nói rằng, kẻ hiểu biết thời thế mới là người tuấn kiệt, bọn ta nào có bắt ngươi thí phụ diệt tổ đâu, chẳng qua chỉ bỏ thuốc mê, để họ bị hôn trầm một phen thôi. Ở trong miếu Di Lạc ngươi đã chả bằng lòng là gì?

Tổng Thanh Thư nói:

- Không đâu, không đâu! Tôi chỉ bằng lòng bỏ thuốc mê nhưng Chương Bát long đầu lại đi bắt những loài rắn hổ mang, rết cực độc là những thứ giết người chứ nào phải những loại thuốc mê tầm thường đâu.

Trần Hữu Lượng thản nhiên chậm rãi rút thanh kiếm về nói:

- Chu cô nương của phái Nga Mi đẹp như tiên giáng trần, trên đời này quả không kiếm ra một người thứ hai được như thế, huynh đệ đành lòng để cô ta rơi vào tay Trương Vô Kỵ, quả thật lạ kỳ. Tổng huynh đệ, canh khuya đêm hôm đó, ngươi đi nhìn trộm phòng ngủ của các cô phái Nga Mi để cho thất sư thúc bắt gặp, nên đuổi theo ngươi, để rồi rơi vách đá hai bên tử võ, chuyện cháu giết chú mới xảy ra. Cái đó là bởi đâu mà có? Chẳng phải là vì con người Chu cô nương ôn nhu mỹ mạo hay sao? Việc đã đến nước này, đâm lao phải theo lao, ngựa vào đường hẹp sao quay đầu lại được nữa? Ta xem ngươi trèo cau tới buồng mà nay bỏ trôi theo dòng nước, chẳng đáng tiếc lắm hay sao?

Tổng Thanh Thư loạng choạng đứng lên, giận dữ nói:

- Trần Hữu Lượng, ngươi hoa ngôn xảo ngữ, bức bách ta. Đêm hôm đó ta làm bại hoại môn phong phái Võ Đương, bị Mạc sư thúc đuổi tới, có chết dưới tay sư thúc cũng là đáng lắm, ai bảo ngươi ra tay tương trợ? Ta trúng phải nguy kế của ngươi, để đến thân bại danh liệt, rơi xuống bùn sâu không sao rút ra được nữa.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Hay nhỉ, hay nhỉ! Sau lưng Mạc Thanh Cốc bị trúng phải Chấn Thiên Thiết Chương, là do ngươi đánh, hay là do Trần Hữu Lượng này đánh? Cái đó có phải là võ công của phái Võ Đương không? Sao ta biết được? Đêm đó ta ra tay cứu mạng cho ngươi, lại bảo tồn danh thanh cho ngươi, ngươi lại cho là sai ư? Tổng huynh đệ, ta với ngươi giao thiệp bấy lâu, chuyện đã qua thôi khỏi cần nói nữa. Chuyện ngươi giết chú, ta sẽ thủ khẩu như bình, quyết không tiết lộ nửa câu. Núi cao sông rộng, sau này thế nào chẳng có dịp gặp nhau.

Tổng Thanh Thư run run hỏi lại:

- Trần? Trần đại ca, đại ca? đại ca sẽ làm gì tôi đây?

Trong giọng nói y đầy vẻ băn khoăn. Trần Hữu Lượng cười:

- Sẽ làm gì ngươi ư? Chẳng làm gì cả. Để ta cho ngươi xem một vật coi ngươi biết là gì không?

Trương Vô Kỵ và Triệu Mẫn náu mình sau tảng đá đều muốn thò đầu ra xem Trần Hữu Lượng lấy cái gì ra, nhưng đành phải cố nhịn. Chỉ nghe Tổng Thanh Thư?A? lên một tiếng, run run hỏi:

- Cái này? cái này là thiết chỉ hoàn của chương môn phái Nga Mi, là vật của Chu cô nương, sao đại ca? đại ca lại lấy đâu ra?

Trương Vô Kỵ hơi rùng mình, nghĩ thầm: Khi ta và Chỉ Nhược chia tay, thấy rõ ràng nàng vẫn còn đeo cái nhẫn chưởng môn, sao bây giờ lại vào tay Trần Hữu Lượng là sao? Chắc là y làm giả để đem ra bịp người?.

Chỉ nghe Trần Hữu Lượng cười khẽ một tiếng nói:

- Người nhìn cho kỹ, cái này đồ thật hay đồ giả đây.

Một lát sau, Tống Thanh Thư mới nói:

- Khi tôi ở Tây Vực có hỏi Diệt Tuyệt sư thái võ công, thấy trên tay bà ta có đeo chiếc nhẫn này, xem ra có lẽ là thật đó.

Chỉ nghe coong một tiếng kim loại chạm nhau, Trần Hữu Lượng nói:

- Nếu như là món đồ giả, nhát kiếm này đã chặt đứt đôi ra rồi. Người xem đây, bên trong chiếc nhẫn có bốn chữ? Lưu Di Tương Nữ?[2] làm sao có thể giả được? Đây chính là huyền thiết chỉ hoàn, di vật của tổ sư Quách Tương nữ hiệp phái Nga Mi.

Tống Thanh Thư nói:

- Trần đại ca, đại ca lấy đâu ra? Chu cô nương cô ta? cô ta ra sao?

Trần Hữu Lượng lại cười nói:

- Chưởng Bát long đầu, thôi mình đi, trong Cái Bang từ nay không có gã này nữa.

Chỉ nghe tiếng chân, hai người đã quay mình ra đi. Tống Thanh Thư kêu lên:

- Trần đại ca, mau quay lại. Chu cô nương đã rơi vào tay đại ca rồi chẳng? Cô ta bây giờ còn sống hay đã chết?

Trần Hữu Lượng vẫn tiếp tục đi mỉm cười nói:

- Đúng thế, Chu cô nương đang ở trong tay ta, một giai nhân xinh đẹp như thế, ở trên đời này có người đàn ông nào nhìn thấy mà không động tâm đâu? Ta đến nay chưa thành gia thất, nếu như cầu xin bang chủ gả Chu cô nương cho ta làm vợ, ắt là bang chủ sẽ bằng lòng ngay.

Tống Thanh Thư âm ừ mấy tiếng dường như nói không ra lời. Trần Hữu Lượng lại nói tiếp:

- Đúng ra thì người quân tử không cướp đoạt vật sở hữu của người khác, Tống huynh đệ cũng vì Chu cô nương mà gây ra một chuyện tà trời, Trần Hữu Lượng này đâu có thể vì mỹ sắc mà làm tổn thương nghĩa khí anh em? Thế nhưng người nay đã là kẻ phản bang có tội, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, không còn gì phải nói nữa, có đúng không nào?

Tống Thanh Thư lại âm ừ mấy tiếng. Trương Vô Kỵ liếc nhìn Tống Viễn Kiêu, thấy hai dòng lệ chảy dài trên má ông, hiển nhiên trong lòng cực kỳ đau thương. Bỗng nghe Tống Thanh Thư nói:

- Trần đại ca, long đầu đại ca, quả thực tôi nhất thời hồ đồ, mong hai vị lượng thứ cho, tôi xin lỗi các vị.

Trần Hữu Lượng cười ha hả nói:

- Có thể chứ, có thể mới là anh em chứ. Ta võ ngực đảm bảo với huynh đệ rằng, chỉ cần ngươi đem môn hãn dược lên núi Võ Đương, len lén bỏ vào nước trà, tính mạng lệnh tôn đại nhân chớ có lo gì cả, còn người đẹp Chu Chỉ Nhược kia sẽ thành người nâng khăn sửa túi cho ngươi. Bọn chúng ta muốn hiệp chế Trương Tam Phong chân nhân và chur hiệp phái Võ Đương cũng chỉ để ép cho Trương Vô Kỵ phải nghe lệnh bọn ta. Nếu như làm hại Trương chân nhân và lệnh tôn, Trương Vô Kỵ thế nào chả kiếm Cái Bang báo thù thì có gì gọi là tốt lành cho bọn ta đâu?

Tổng Thanh Thu nói:

- Đại ca nói phải lắm.

Trần Hữu Lượng lại nói:

- Đợi đến khi Cái Bang chế ngự được Minh Giáo rồi, khu trừ Thất tử xong, thu được thiên hạ, bang chủ chúng ta lên ngôi cửu ngũ, bọn chúng ta ai ai cũng là khai quốc công thần. Phong thế âm tử là chuyện đương nhiên, ngay cả lệnh tôn đại nhân cũng vì huynh đệ mà được nở mày nở mặt.

Tổng Thanh Thu cười gượng:

- Cha tôi đạu bạc đã quen, không màng danh lợi, tiểu đệ chỉ mong lão nhân gia tha cho không giết cũng đã thỏa nguyện rồi.

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Trừ phi lệnh tôn là thần tiên biết được quá khứ vị lai, chứ không làm sao rõ chuyện đầu đuôi thế nào? Tổng huynh đệ, chân ngươi có bị thương không? Thôi lên đây, hai người mình cưới chung một con ngựa, đến thị trấn đằng trước mình sẽ mua ngựa khác.

Tổng Thanh Thu nói:

- Tôi chạy vội quá, chân bị va vào băng, không hiểu sao xui quá lại trúng ngay huyết Trúc Tân. Trên đời kẻ cũng thật khéo xếp đặt.

Lúc đó y chỉ lo tới chuyện Chưởng Bát long đầu và Trần Hữu Lượng ở đằng sau đuổi tới, đâu có ngờ lại có người nấp sau tảng đá ám toán mình, chỉ cho rằng vì mình vô ý nên va phải cạnh băng nhọn mà thôi. Trần Hữu Lượng cười nói:

- Thế sao gọi là xui xẻo được? Cái đó phải nói là Tổng huynh đệ diễm phúc tày trời, cái số có vợ đẹp đấy chứ. Nếu không bị va chân thì bọn ta làm sao đuổi kịp, ngươi vẫn chấp nê chưa tỉnh, chính mình trở thành thân bại danh liệt, lại làm hỏng luôn cả đại sự của bản bang. Thế rồi cô gái sắc nước hương trời Chu

Chỉ Nhược kia phải theo Trần Hữu Lượng này một đời, có khác gì phượng hoàng sánh với quạ khoang, bông hoa cắm bãi phân bò?

Tổng Thanh Thư hừ một tiếng nói:

- Trần đại ca, không phải là huynh đệ không biết phải quấy, không tin đại ca?

Trần Hữu Lượng không để ý nói hết câu, chen vào:

- Người muốn gặp Chu cô nương, có phải không nào? Chuyện đó cũng dễ lắm. Hiện nay bang chủ và các trưởng lão đều đang ở Lô Long, Chu cô nương cũng đi theo đến đó. Tất cả chúng mình cùng đến Lô Long để gặp họ là xong. Đợi việc lớn ở núi Võ Đương xong rồi, người anh này lập tức giúp người lo việc cưới cheo, cho người xứng tâm thỏa nguyện, lúc ấy sẽ cảm ơn Trần đại ca không để đầu cho hết, ha ha, ha ha!

Tổng Thanh Thư nói:

- Hay lắm, vậy thì chúng mình đi đến Lô Long. Trần đại ca, Chu cô nương vì sao lại? lại đi theo bản bang?

Trần Hữu Lượng cười nói:

- Cái đó là công lao của long đầu đại ca. Hôm đó Chương Bát long đầu và Chương Bồng long đầu uống rượu trên tửu lâu, thấy có ba người giả làm đệ tử bản bang trà trộn vào, sau đó sai người theo dõi mới hay trong đó có một vị thiên kiều bách mị là Chu cô nương. Chương Bát long đầu liền sai người đi mời họ đến. Người yên tâm, Chu cô nương bình an đại cát, không bị tổn thương đến một sợi tóc nào đâu.

Trương Vô Kỵ trong bụng kêu khổ thầm: ?Thì ra nơi quán rượu bọn họ đã nhìn ra mình rồi. Nếu như nghĩa phụ mắt còn sáng, lão nhân gia thế nào cũng nhìn ra những điều khác thường. Ôi, ta và Chỉ Nhược không hề hay biết gì cả, không biết nghĩa phụ có được bình an không??.

Thế nhưng Trần Hữu Lượng nói chuyện tuyệt nhiên không nhắc gì đến Tạ Tốn, y nói tiếp:

- Chu cô nương và huynh đệ thành thân rồi, hai phái Nga Mi, Võ Đương đều nghe hiệu lệnh của Cái Bang, lại thêm Minh Giáo, thanh thế sẽ lừng lẫy biết chừng nào? Chỉ cần đánh bại được người Mông Cổ thì giang sơn gấm vóc này, ha ha, sẽ thay thầy đổi chủ ngay.

Y nói mấy câu đó có vẻ đắc ý lắm, cứ làm như Cái Bang đã lấy được thiên hạ rồi, và y Trần Hữu Lượng sắp sửa lên ngôi Hoàng Đế, chễm chệ ngôi trên long đình đến nơi. Chương Bát long đầu và Tổng Thanh Thư cũng gượng cười ha ha mấy tiếng phụ họa. Trần Hữu Lượng nói:

- Thôi bọn mình đi chứ! Tổng huynh đệ, Mạc thất hiệp chết cũng gần đầu đây, cái hang mình dẫu xác ông ta cũng không xa là mấy, phải không nhỉ?

Người chạy đến đây, bỗng dừng ngựa khụy chân trước, không lẽ là do âm hồn Mạc thất hiệp hiển linh chăng? Ha ha! Ha ha!

Tổng Thanh Thư không dám trả lời, ba người đi đến bên ngựa lên yên chạy đi.

Trương Vô Kỵ đợi ba người đi xa rồi mới vội vàng giúp Võ Đương tứ hiệp giải huyết, lạy phục xuống đất, liên tiếp khấu đầu nói:

- Sư bá, sư thúc, điệt nhi ở vào cảnh hiềm nghi, không sao biện bạch được, xin sư bá sư thúc các vị xử phạt thật nặng.

Tổng Viễn Kiêu thở dài một tiếng, hai mắt rung rung, ngừng đầu nhìn trời không nói nên lời. Du Liên Châu vội vàng đỡ Trương Vô Kỵ dậy nói:

- Lúc trước chúng ta đã trách lầm người, chính là chúng ta không phải. Mình là người nhà, tình như ruột thịt cháu khỏi phải nói nhiều. Nào có ai ngờ được là Thanh Thư? ôi, nếu như chẳng phải chúng ta chính tai nghe thấy, thì ai mà dám tin?

Tổng Viễn Kiêu rút phất trường kiếm nói:

- Thì ra thất đệ bắt gặp thằng súc sinh Thanh Thư? quân chó má? dòm trộm phòng ngủ các nữ hiệp phái Nga Mi nên mới đuổi theo thanh lý môn hộ. Ba vị sư đệ, cháu Vô Kỵ, tất cả mình đuổi theo, để cho ta chính tay giết chết tên nghịch đồ đó.

Nói xong ông liền thi triển khinh công, đuổi theo hướng Tổng Thanh Thư vừa đi khỏi. Trương Tùng Khê kêu lên:

- Đại ca quay lại đã, để mình bàn thảo cho kỹ càng.

Tổng Viễn Kiêu không để ý tới, vẫn tiếp tục đề khí chạy thật nhanh. Trương Vô Kỵ liền vọt lên, nhún mình mấy cái đã chặn ngay trước mặt Tổng Viễn Kiêu, khom lưng nói:

- Đại sư bá, tứ sư bá muốn nói chuyện với sư bá. Tổng đại ca bị người ta gài bẫy, về sau ắt sẽ có lúc tỉnh ra, đại sư bá muốn trách phạt gì không phải chỉ một lúc này.

Tổng Viễn Kiêu ghen ngào nói:

- Thất đệ? thất đệ? người anh này đối với chú thật chẳng ra gì.

Ông nghĩ tới năm xưa Trương Thúy Sơn vì có lỗi với Du Đại Nham mà vung kiếm tự sát, bây giờ mới thấu rõ cái uẩn tình của người em đồng môn, liền vung trường kiếm đưa lên cửa ngang cổ mình. Trương Vô Kỵ kinh hãi, thi triển Càn Khôn Đại Na Di thủ pháp, vung tay đoạt thanh kiếm trong tay Tổng Viễn Kiêu, nhưng mũi kiếm vẫn rạch nơi cổ một đường, thành một vết máu dài.

Lúc đó bọn Du Liên Châu đã chạy đến nơi, Trương Tùng Khê vội khuyên:

- Đại ca, Thanh Thư làm hành vi đại nghịch bất đạo đó, người phái Võ Đương không thể nào dung tha cho y được. Thế nhưng thanh lý môn hộ là chuyện nhỏ, hưng phục giang sơn là chuyện lớn, chúng ta không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn.

Tổng Viễn Kiêu trợn trừng đôi mắt, bực tức nói:

- Chú? chú bảo thanh lý môn hộ là chuyện nhỏ? Ta? ta sinh ra đứa con ngỗ nghịch?

Trương Tùng Khê nói:

- Cứ như gã Trần Hữu Lượng kia nói, Cái Bang đang toan mượn tay Thanh Thư mưu hại ân sư của chúng ta để uy hiếp các đại môn phái võ lâm toan tính chuyện lấy giang sơn. An nguy của ân sư là chuyện lớn nhất của bản môn, còn họa phúc của võ lâm và bách tính là chuyện lớn nhất của thiên hạ. Việc Thanh Thư làm chuyện bất nghĩa, sớm muộn gì cũng bị báo ứng, mình bàn tính đại sự mới là cần.

Tổng Viễn Kiêu nghe thấy sư đệ nói có lý, hậm hực tra kiếm vào bao nói:

- Ta bụng dạ lúc này rồi như tơ vò, mọi việc nghe theo tứ đệ vậy.

Ân Lê Đình lấy kim sang, thuốc men giúp ông ta buộc vết thương nơi cổ. Trương Tùng Khê nói:

- Cái Bang mưu tính chuyện bất lợi cho ân sư, lúc này lão nhân gia chưa hề hay biết gì cả, chúng ta phải đi suốt ngày đêm về núi Võ Đương. Gã Trần Hữu Lượng kia tuy nói mượn tay Thanh Thư, nhưng những kẻ gian xảo như y có trăm phương nghìn kế, đã ra ra tay rồi không chùng. Việc lớn trước mắt của anh em ta là làm sao bảo vệ tấm thân vàng ngọc của sư phụ, lão nhân gia tuổi tác đã cao, nếu như lại xảy ra việc một nhà sư Thiếu Lâm giả đến báo tin lần nữa thì bọn đệ tử như chúng mình có chết vạn lần cũng không lấy lại được.

Ông vừa nói vừa trừng mắt nhìn Triệu Mẫn đứng ở xa xa, trong lòng vẫn còn căm hận chuyện nằng cho người đến ám toán Trương Tam Phong. Tổng Viễn Kiêu toát mồ hôi lạnh, run run nói:

- Đúng lắm, đúng lắm! Ta vội chuyện truy sát nghịch tử, quên hẳn chuyện an nguy của sư phụ, thật là đáng chết. Chuyện nặng nhẹ không biết tính toán, đúng là kẻ hồ đồ.

Ông kêu luôn mồm:

- Thôi đi mau, thôi đi mau.

Trương Tùng Khê quay sang nói với Trương Vô Kỵ:

- Vô Kỵ, việc cứu Chu cô nương cháu cố lo. Bao giờ xong việc, nhớ quay về núi Võ Đương.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Cháu xin tuân lời dặn bảo của sư bá.

Trương Tùng Khê hạ giọng nói nhỏ:

- Triệu cô nương kia tính tình như lang sói, cháu phải hết sức cẩn thận. Vết xe đổ của Tống Thanh Thư cháu nên ghi nhớ, đại trượng phu nam tử hán, chớ có để vì nữ sắc mà sa chân.

Trương Vô Kỵ đỏ mặt gật đầu. Sau đó Võ Đương tứ hiệp cùng Trương Vô Kỵ đem xác Mạc Thanh Cốc chôn bên cạnh tảng đá, năm người quì xuống vái lạy khóc lóc một hồi rồi bốn người mới từ biệt ra đi.

Triệu Mẫn chậm rãi đi đến trước mặt Trương Vô Kỵ hỏi:

- Tứ sư bá anh nói anh phải cẩn thận, đừng để con yêu nữ này mê hoặc, Tống Thanh Thư là cái gương trước mắt, có đúng không nào?

Trương Vô Kỵ mặt đỏ lên, bẽn lẽn nói:

- Sao em lại biết? Em có thuận phong nhĩ hay sao?

Triệu Mẫn hừ một tiếng nói:

- Em nói trước rồi đây mấy người đó sẽ không trách Tống Thanh Thư là kẻ vô loài, trái lại sẽ đổ cho Chu ti ti hồng nhan họa thủy, làm tan nát một đời của Võ Đương thiếu hiệp.

Trương Vô Kỵ nghe ra cũng có lý nhưng miệng vẫn gượng cãi:

- Bọn Tống sư bá ai ai cũng là quân tử biết điều, lẽ nào lại trách người một cách bừa bãi như thế được?

Triệu Mẫn cười khẩy:

- Càng cho mình là quân tử, thì càng hay trách người bừa bãi.

Nàng ngừng lại một lát, cười nói:

- Thôi mau đi cứu Chu cô nương của anh đi kéo rơi vào tay Tống Thanh Thư thì anh thật xôi hồng bồng không.

Trương Vô Kỵ mặt lại đỏ lên:

- Tôi việc gì mà xôi hồng bồng không?